

και τι αξίζεις το ξέρουν όλοι
και τὰ Τραμβάυ ποδοχες 'στην Πάλι.

'Εσύ ποὺ έλεγες αὐτὸν τὸν τόπο
πρωτομουρλόζαρο και χρωκόπο,
σὺ τώρα πλοῦσο κι' έμένα κάνε
και φύλλους 'στ' άχυρα ζήτα και πιάνε.

Π. 'Ω μπατζανάκη τοῦ Λεωνίδα,
ποὺ τὴν ἀλήθεια τὴν λές χονδρή,
τὰ δρό σου μάτζα κάμε γαρίδα
πρὶν έμῶν κλέφταις μέε 'στό μανδρί.

Σκοῦξε και φώναξε μέ τὴν φωνή μας,
ταῖτιά σου σήκωσε, κῆρ Καραπάνε,
τρέχε κι' έπήρανε τὸ λαγαριό μας
και λάσπη τόκοφαι και πᾶνε πᾶνε.

(*'Εὐὸν Ζαήμη πηλαλοῦν
και χορεύουν και γελοῦν.*)

Φ. 'Εδγα να σὲ 'δε,
ποδοχες τόσαις χάρες,
και σὲ τραγουδῶ
μέ χρυσαῖς κιθάραις.

Γιὰ Δικαιοσύνη
θῆε λαγοῦ αὐτίκα
και γρηγοροσύνη
και άπτό ματζά.

Π.— Μή, Ζαήμη, τρέμνε,
κι' αν ή ζυγαριά,
ποὺ σου δίν' ή θέμις,
σου φαγή βαρειά,

Κόττα μή σου φύγη..
ντοβρος νῆ σταθῆς,
μη και σὺ 'στό ζυγι
ζύκικος 'βρεθη.

(*Και 'τόν Κουμουντοδρο πᾶνε,
ποὺ ποῦλ τὸν ἀγαπᾶνε.*)

Φ.— Γειά σου Κώστα, τῆς Μάνης άσικη,
σὲ κοντάζω τοῦ θῆνου πλῶτο...
τώρα βάρκα, μαοθνα, κατκι,
τῶρ' άρμάδα, τορπίλλη, μουρλότο.

Π.— Βάστα, Κώστα, καλά τὸ τιμόνι,
γιατὶ μάθρη φουρτονα πλακόνει...
Βάστα, Κώστα, σ' αὐτὸν τὸν Σιρόκο...
έγνα λέσσα κι' άμάλα τὸ φλόκο.

Φ.— Γειά σου, Κώστα, και πέτα ταχύς...
ρίχνα σμπάρα κι' όπίσω κι' έμπρός,
και σοὺ εἶχομ' έξ έλης φυχῆς
και βαρβάτος νῆ γίνης γαρμπρός.

(*Και 'τόν Γεροκωστόπουλον τὸν 'Αχιλλέα πᾶνε
και μία Φουσαρμόλνα κι' ένα μουτζουμι σᾶνε.*)

Π.— 'Εδγα, Γεροκωστόπουλε, και σὺ 'στό παραθόρι,
τῆς Πάτρας διαμαντόπετρα και διαλεκτὸ ζαφειρι.
'Εδγα τῆς Φουσαρμόνικας γλυκὸ ν' άκουσῆς ήχο,
έδγα σοὺ ποὺ έβγαλες τὸν Κανακάρη μαθρο,
ποὺ τὸνομά σου εἰκόλα δέν έρχεται 'στό στήχο
και μέ τῆς έξη συλλαβαῖς τὸν διαβόλο μου θαῤω.

Φ.— 'Εδγα, Γεροκωστόπουλε, καμάρη Πατρινό,
όποδ τὴν Πόβλια 'μαθρῖσες και τὸν Αδγαρινό.
Μῆ τῆς Παιδείας τὴν φωτιᾶ και τὴν άγάπη φλέγῃσαι
κι' έχεις κοιλιά πελεκητή μας 'έχεις φωνή μέ μέταλλο...
μέ σήκωσε τὴν φτέρνα σου σάν 'Αχιλλεὺς ποὺ λέγῃσαι
και δός τῆς μιά εἰς τὸ καρφι και ἄλλη μιά 'στό πέταλο.

Π.— Μεγάλος γιὰ τὰ Γράμματα ὁ πόνος κι' ὁ καυμός σου,
μέ δός κι' ήμας τὸν κόπο μας 'έσ' είναι ὀμοσις σου,
και μή μας πάψῃς, 'Γκουργά, μιά συγγενῆ Δασκόλα,
άλλῶς κατακάλημα θῆ φῆς ἀπο τὴν σκάλα.

(*Εἶπαν αὐτὰ ὁ Περικλῆς κι' ὁ Φασουλῆς τᾶπόδῃτα
και τρέχουν εἰς τὸ σπήντια των φωνάζοντες «Κοροθόνας».*)

Και ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλευς λόγους άγγελιας.

'Εμπρός 'στης «Ακροπόλεως» τὴν Χαλιμα ριχῆθε,
αν θέλειτε ἀληθινά νῆ εὐχαριστηῆθε.

'Η Χαλιμα ή ζακουστή μέ παραμόθια χίλια,
ή Χαλιμα ή θμορφη μέ ζάχαρη 'στό χαίλια,
όποδ διαβαίνου γόρω τῆς ὀνάδες και σερβίγια
κι' άφρόπλασταῖς Κανουμισσας μέ τῆς άγάπης μάγια,
μέ τοῦ σεντιᾶ ὀνειράτα, μέ τοῦ σεντιᾶ σεκλιτζα,
μέ χίλια δρο ροδόσταμα, μέ χίλια δρο σεμπέτζια.
'Εμπρός 'στης «Ακροπόλεως» τὴν Χαλιμα ριχῆθε
και έλοι κι' εἶλαι σας γι' αὐτὴν λεπτά μη λυπηῆθε.

'Ο Ρωμηός γνωστόν σᾶς κάνω — πῶς 'στό σπήτι μου άνέβη
'στην Νεάπολιν άπάνω — κι' από τοῦδε συνοροῦσι,
μέ ξενοδοχιον Σῶδη — θρο'στό λάδι τρεῖς'στό 548.

μέ Χημισιον, μέ μιά μάνδρα, — μέ μεγάλ' οἰκοδομή,
και μιά χῆρα δίχως άνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.